

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Cob/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417213492
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Lukáč
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4417213492.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Lukáča a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: AEGON partner, s.r.o., Slávičie údolie 106, Bratislava, IČO: 36 610 984, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: V. Z., nar. XX.XX.XXXX, XX. Q. XX/X, O., zastúpená: Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s.r.o., Podzámska 32, Nové Zámky, IČO: 36 813 401, o zaplatenie sumy 1 847,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti II. výroku rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 15Cb/100/2017-362 zo dňa 3. októbra 2018 a o odvolaní žalovanej proti I. a III. výroku predmetného rozsudku, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15Cb/100/2017-362 zo dňa 3. októbra 2018
p o t v r d z u j e.

Žalobca je p o v i n ť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 66 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 313,28 eura s 5 % ročnými úrokmi z omeškania od 08.11.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v zostávajúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi vo výške 66 % (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 768k, § 2 ods. 1, § 652 ods.1, ods. 4, § 642, § 387 ods. 1, ods. 2, § 391 ods. 1, § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, ods. 5, § 3 ods. 1, ods. 4 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o FS“), § 132, ods. 2, ods. 3, 150 ods. 1, ods. 2, § 151 ods. 1, § 185 ods. 1, § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v časti úroku z omeškania s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a v časti trov konania s poukazom na ustanovenie § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že strany sporu uzavreli zmluvu o obchodnom zastúpení a výkone činnosti finančného agenta podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka v spojitosti so zákonom č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve. Uvedený právny vzťah súd posudzoval podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka aj s poukazom na § 2 ods. 1 a ods. 5 zákona č. 186/2009 Z. z., podľa ktorého finančné sprostredkovanie vykonávané podľa tohto zákona je podnikaním v zmysle § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď žalovaná vykonávala na základe citovanej zmluvy

podnikateľskú činnosť (bod 1.7 zmluvy). V konaní nebolo sporné, že žalovanej boli vyplatené provízie za zmluvy podľa 6.11 odôvodnenia tohto rozsudku. Rovnako nebolo sporné, že medzi stranami došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu. Spornou v konaní zostala skutočnosť, či žalovanej vznikla povinnosť vrátiť vyššie špecifikované odňaté provízie a či je žalobou uplatnený nárok premlčaný. Súd v konaní zistil, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu záväzkového právneho vzťahu, keďže ide o podnikateľov, tak podľa ustanovení Obchodného zákonníka, obe zmluvné strany boli podnikatelia (u žalovanej to vyplýva z ust. § 3 ods. 4 Zákona o finančnom poradenstve, podľa ktorého finančné poradenstvo vykonávané podľa tohto zákona je podnikaním), je obchodnoprávnym záväzkovým vzťahom, riadiacim sa ustanoveniami Obchodného zákonníka. Obchodné záväzkové vzťahy sa realizujú medzi podnikateľmi pokiaľ sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Takú činnosť je potrebné posudzovať k momentu vzniku obchodného záväzku, navyše ju treba hodnotiť so zreteľom na všetky okolnosti za ktorých sa podnikateľská činnosť uskutočňuje. Obchodný zákonník rozoznáva štandardné zmluvy, ktoré môžu podnikatelia uzatvárať, kategorizované do jednotlivých, v zákone vymenovaných zmluvných typov a zmluvy, ktoré nie sú upravené ako typ zmluvy. Je zrejmé, že obchodné vzťahy sú založené na princípe zmluvnej voľnosti medzi zmluvnými stranami, t.j. že zmluvné strany sú oprávnené dohodnúť medzi sebou akýkoľvek zmluvný vzťah, resp. zmluvnú podmienku, ktorá neodporuje zákonu, nie je v rozpore so zákonom a nejde o nedovolené plnenie. Súd v prejednávanej veci konštatuje, že predmetná zmluva ktorú uzavreli strany sporu, vrátane jej príloh, boli platne uzavreté. Z uvedených dôvodov je potom logické a v súlade s poctivým obchodným stykom, aby zmluvné strany dodržali v zmluve uvedené a dohodnuté podmienky. V konaní nebolo súdom zistené a žalovaná to ani netvrdila, že by bola zmluvu so žalobcom uzavrela pod nátlakom, resp. pod hrozbou donútenia, prípadne za iných nevýhodných podmienok. Cieľom takto zazmluvnenej činnosti žalovanej bolo získať finančné prostriedky za svoju činnosť. V konaní nebolo sporné, že žalobca svoje povinnosti vyplývajúce z uvedenej zmluvy splnil. Súd ďalej zistil, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli prílohy, a to kódex obchodnej služby, ktorého súčasťou bol aj provízny poriadok (bod 9.9 zmluvy). Žalovaná v bode 9.12 zmluvy potvrdila, že bola oboznámená s podmienkami uvedenými v kódexe obchodnej služby a že tento dokument aj prevzala. Tvrdenie žalovanej, že zmluvu uzatvárala len na základe deklarovanych predstáv žalobcu súd nemohol akceptovať ako jej obranu. Je nesporné, že žalovaná činnosť finančného agenta vykonávala za účelom dosiahnutia zisku a v prípade, že žalovaná zmluvu a jej prílohy nečítala a neoboznámila sa s nimi, a to aj napriek bodom 9.9 a 9.12 zmluvy táto skutočnosť nemôže byť vykladaná na ťarchu, resp. v neprospech žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na bod 9.10 zmluvy v ktorom zmluvné strany prehlásili, že zmluvu uzavreli slobodne, vážne a bez omylu a pred podpísaním si ju prečítali a úplne porozumeli jej obsahu. V províznom poriadku bola upravená aj výška odňatej provízie (viď bod 6.10 odôvodnenia). Súd prvej inštancie poukazuje na zmluvnú voľnosť zmluvných strán v obchodných záväzkových vzťahoch v rámci ktorých si môžu dohodnúť akékoľvek zmluvné podmienky ktoré nie sú v rozpore so zákonom. V konaní bolo nesporné zistené, že poisťné zmluvy podrobne popísané v bode 6.10 odôvodnenia boli zrušené pre neplatenie poisťného v období do 24 mesiacov odo dňa ich uzavretia. Žalovanej vznikla v zmysle citovaného provízneho poriadku povinnosť vrátiť dohodnutú časť odňatej provízie, ktorú žalobca vyúčtoval žalovanej faktúrami podľa bodu 6.15 odôvodnenia. V províznom výkaze je jasne uvedené ako boli jednotlivé dlžné sumy vypočítané, ako bol použitý rezervný fond a žalobca zároveň pri každej zmluve špecifikoval ako boli provízie vypočítané a aká časť z nich je uplatňovaná ako odňatá provízia. Žalovaná namietala povinnosť vrátiť odňatú províziu a poukazovala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-48/16 ERGO Poistovňa proti Q. K.. Prvoinštančný súd vychádzajúc zo záverov Európskeho súdneho dvora dospel k záveru, že obranu žalovanej nie je možné akceptovať. V konaní súd nezistil (a netvrdila to ani žalovaná), že by neplnenie povinností zo strany poistených osôb (zaplatiť poisťné vzťahujúce sa na uzavretú poisťnú zmluvu) bolo možné pričítať zastúpenému, t.j. žalobcovi. V konaní súd nezistil žiadne správanie žalobcu v dôsledku ktorého by k neplneniu poisťného došlo jeho pričinením. Súd skúmal, či právo žalobcu uplatnené žalobou nie je premlčané. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v zákone ustanovenej (§ 387 až 397 Obchodného zákonníka). Na premlčanie sa prihliada len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 4 roky a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Dlh musí byť splatený riadne a včas. Ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty záväzkových vzťahov,

aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva - nároky a zároveň aj zabrániť aj tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon, ktorý zároveň stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Štvorročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd. Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba by mohla právo subjektívne vykonať alebo nie, t.j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve. V tejto súvislosti súd poukazuje na judikát R28/1984, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/25/2003 - judikát R91/2004, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/148/2004 a 4 Cdo/66/2006, rozhodnutie KS v Trenčíne sp. zn. 5Co/3/2015, rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 19Co/133/2012, rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/667/2013 a rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 10Co/174/2013. Opačný názor na posudzovanú otázku plynutia premlčacej doby zastával žalobca a trval na tom, že premlčacia doba v danom prípade začala plynúť až po uplynutí splatnosti jednotlivých súm, ktoré fakturoval žalovanému v rozsudku uvedenými faktúrami. Uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie nemohol akceptovať. Možnosť, že by premlčacia doba začala plynúť od splatnosti dlhu bola v judikáte R28/1984 odmietnutá s poukazom na to, že by znamenala neprípustné posunutie začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade poistnej zmluvy č. 1001094000, ktorá bola zrušená 25.04.2014 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.04.2014 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá by uplynula 26.04.2018 tzn. až po podaní žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 117,89 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1001087724, ktorá bola zrušená 31.03.2013 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 01.04.2013 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 01.04.2017 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 141,42 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1001060910, ktorá bola zrušená 25.12.2012 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.12.2012 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.12.2016 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 592,49 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1001033264, ktorá bola zrušená 25.06.2013 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.06.2013 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.06.2017 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 170,43 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000992403, ktorá bola zrušená 25.11.2013 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.11.2013 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá by uplynula 26.11.2017 tzn. až po podaní žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 136,42 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000947507, ktorá bola zrušená 25.07.2012 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.07.2012 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.07.2016 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 209,92 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000946921, ktorá bola zrušená 25.12.2012 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.12.2012 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.12.2016 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 226,17 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000946682, ktorá bola zrušená 25.06.2013 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.06.2013 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.06.2017 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 138,72 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000938829, ktorá bola zrušená 25.05.2013 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.05.2013 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.05.2017 tzn. už pred podaním žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 336,25 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000926717, ktorá bola zrušená 25.08.2013 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.08.2013 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá by uplynula 26.08.2017 tzn. až po podaní žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poistnej zmluvy je výška odňatej provízie 119,56 eura. V prípade poistnej zmluvy č. 1000946921, ktorá bola zrušená 25.12.2012 mohol žalobca objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať žalobu na súd 26.12.2012 od ktorého dátumu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá uplynula 26.12.2016 tzn. už pred podaním

žaloby (06.07.2017). V prípade tejto poisťnej zmluvy je výška odňatej provízie 25,94 eura. Žaloba ktorá bola doručená tunajšiemu súdu dňa 06.07.2017 bola v prípade poisťných zmlúv č. 1001094000, 1000992403 a 1000926717 podaná pred uplynutím premičacej doby. Súd prvej inštancie, aj s poukazom na poslednú vetu odôvodnenia odseku 8.7. tohto rozsudku, uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi odňaté provízie vo výške 313,28 eura (117,89 eura + 136,42 eura + 119,56 eura = 373,87 eura od ktorej súd odpočítal dobrovoľnú úhradu vo výške 60,59 eura). V prípade ostatných poisťných zmlúv bola žaloba podaná po uplynutí premičacej doby v dôsledku ktorej skutočnosti súd zostávajúcu časť žalobou uplatneného nároku zamietol. Je nesporné, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažných záväzkov a vznikla mu tak povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Žalobca v danom prípade nepreukázal, či, kedy a akým spôsobom doručil žalovanej faktúry, ktorých zaplata sa touto žalobou domáha a tak nebolo možné zistiť, kedy sa žalovaná dostala do omeškania. Súd žalovanej doručil žalobu dňa 07.11.2017 a tak sa podľa názoru súdu žalovaná mohla dostať do omeškania s plnením peňažných záväzkov dňa 08.11.2017 a preto priznal žalobcovi úrok z omeškania od uvedeného dátumu. V konaní nebolo zistené, a netvrdil to ani žalobca, že by medzi stranami sporu bola výška úrokov z omeškania dohodnutá. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania v zákonnej výške a preto mu ich súd v takto uplatnenej výške priznal. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď text II. ÚS 76/07). Vzhľadom na množstvo uvádzaných informácií a produkovaných dôkazov v prejednávanej veci súd zdôrazňuje, že právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako nedeliteľnej súčasť práva na spravodlivý proces neznamena povinnosť súdu dať odpovede na všetky argumenty strán sporu, ale len na argumenty zásadného významu, teda argumenty pre vec rozhodujúce. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že proti uvedenému rozhodnutiu v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (o zaplata 1 533,94 eura s prísl.) podáva v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nesúhlasí s právnym záverom okresného súdu o tom, že jednotlivé nároky predstavujúce odňatú províziu si mohol po prvý raz uplatniť dňom zrušenia tej - ktorej poisťnej zmluvy. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na to, že plynutie premičacej doby nemožno samo o sebe bez ďalšieho odvodzovať od dátumu zrušenia jednotlivých poisťných zmlúv, nakoľko je nutné, aby veriteľ aj využil svoje právo žiadať o zaplata celej pohľadávky, čím sa jeho právo stáva nárokom, t.j. actio nata. K tejto skutočnosti došlo uplynutím splatnosti jednotlivých súm, ktoré fakturoval žalovanému vystavenými faktúrami. Žalovanému v súvislosti s jeho činnosťou pre žalobcu vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi odňatú províziu vo vzťahu k zaniknutým poisťným zmlúvam, pričom svoje nároky na vrátenie odňatej provízie si uplatnil voči žalovanej na základe vyúčtovaných faktúr uvedených v žalobe. Žalobca by si nemohol svoj nárok uplatniť pred tým, ako dlžníka vyzval na plnenie. Žalobca zastáva názor, že premičacia doba nemohla začať plynúť pred vystavením týchto faktúr, nakoľko žalobcovo právo nebolo „actio nata“ a v prípade podania žaloby na príslušný súd pred doručením faktúr žalovanej s určením lehoty splatnosti jednotlivých súm, resp. bezprostredne po zrušení jednotlivých poisťných zmlúv by bola žaloba zamietnutá ako predčasne podaná. Medzi stranami konania nebola zmluvne upravená splatnosť odňatých provízií pre prípad možného zrušenia poisťných zmlúv. Na základe uvedeného považuje žalobca za nesporné, že svoj nárok si mohol s úspechom uplatniť na súde až po uplynutí splatnosti jednotlivých faktúr, na základe ktorých žalobca určil splatnosť vzniknutého nároku, a preto k začatiu plynutia premičacej doby došlo najskôr dňa 10.06.2013 - faktúra č. 413000231, dňa 09.07.2013 - faktúra č. 413000276, dňa 24.07.2013 - faktúra č. 413000307, dňa 07.08.2013 - faktúra č. 413000338, dňa 26.09.2013 - faktúra č. 413000444, dňa 26.12.2013 - faktúra č. 413000625, dňa 27.05.2014 - faktúra č. 414000148 a dňa 25.12.2014 - faktúra č. 414000484. Žalobca zároveň považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu za nepreskúmateľné, nakoľko právny záver v otázke premičania v posudzovanej veci okresný súd postavil na judikáte R/28/1984, ako aj ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z roku 2003, 2004 a 2006, pričom uvedené názory boli prekonané neskoršou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, o. i. konkrétne rozhodnutím Najvyššieho súdu zo dňa 31.07.2008, sp. zn. 4Cdo/146/2008, ktoré

sa odklonilo od doterajšej judikatúry (R 28/84). Obchodný zákonník upravuje problematiku premlčania obchodno-závazkových vzťahov v ust. § 387 a nasl. Pre určenie začiatku a trvania premlčacej doby je v ust. § 391 ods. 1 obchodného zákonníka upravené všeobecné pravidlo, podľa ktorého pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde. Týmto spôsobom je všeobecne určený začiatok plynutia premlčacej doby. Následne obchodný zákonník v ďalších ustanoveniach upravuje počiatok plynutia premlčacej doby osobitne pre jednotlivé práva. Všeobecne začiatok premlčacej doby pritom nie je možné stotožňovať so splatnosťou záväzku. Doterajšia judikatúra nielen slovenského Najvyššieho súdu, ale aj českého Najvyššieho súdu v súlade so znením ust. § 391 ods. 1 obchodného zákonníka zdôrazňuje, že pre začiatok behu premlčacej doby je rozhodujúci objektívny okamih, kedy právo mohlo byť vykonané po prvý krát. Osobitná úprava počiatku plynutia premlčacej doby pre záväzkové vzťahy v ktorých sa povinnosť plniť záväzok dlžníkom viaže na moment splatnosti záväzku, je upravená v ust. § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ust. § 392 ods. 1 obchodného zákonníka sa preto bude na právne vzťahy aplikovať buď v prípade, kedy je doba splatnosti medzi dlžníkom a veriteľom dohodnutá - a vtedy premlčacia doba začína plynúť deň nasledujúci podobe splatnosti, alebo v prípade, kedy doba plnenia medzi dlžníkom a veriteľom nie je dohodnutá, ale určí sa podľa znenia ust. § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak čas plnenia nie je v zmluve určený, je veriteľ oprávnený považovať plnenie záväzku ihneď po uzavretí zmluvy a dlžník je povinný splniť záväzok bez zbytočného odkladu potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. I keď v oboch uvedených prípadoch sa aplikuje ust. § 392 ods. 1 obchodného zákonníka, je treba citlivo rozlišovať, či si strany v záväzkovom vzťahu dohodli dobu v ktorej je dlžník povinný plniť (určením konkrétneho dňa, alebo iba spôsobom, z ktorého vyplýva možnosť určiť tento deň splatnosti) alebo či sa doba splatnosti bude určovať v zmysle ust. § 340 ods. 2 obchodného zákonníka, kedy je veriteľ oprávnený vyvolať splatnosť záväzku. V konkrétnom súdenom prípade je pre posúdenie premlčania celého uplatneného nároku rozhodujúceho určenie okamihu, kedy začala plynúť premlčacia doba. Okresný súd vychádzal pri posudzovaní tejto otázky od okamihu zrušenia jednotlivých poistných zmlúv, ktoré zakladali žalobcovi nárok na vrátenie odňatej provízie. Žalobca sa s uvedenou argumentáciou okresného súdu nemôže absolútne stotožniť. Pre všeobecnú premlčaciu dobu totiž platí, že začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Začiatok je vymedzený objektívne, nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Ide o okamih, keď vznikne možnosť na základe práva podať žalobu. Zásadne nastáva splatnosťou dlhu. V súdenom prípade nebola splatnosť odňatej provízie dohodnutá zmluvne, pričom splatnosť záväzku vyvolal veriteľ bezprostredne po zrušení jednotlivých poistných zmlúv, a to vystavením vyúčtovacích faktúr. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zo dňa 03.10.2018, č. k. 15Cb/100/2017-362 v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu uviedla, že podstatou žalobcom podaného odvolania je žalobcom tvrdené nesprávne právne posúdenie otázky premlčania uplatneného nároku, keď má za to, že premlčacia lehota v prípade uplatneného nároku mala začať plynúť až uplynutím splatnosti jednotlivých faktúr, ktoré žalobca vystavil. Žalovaná sa s týmto nestotožňuje a je toho názoru, že v danom prípade sa súd prvého stupňa správne vysporiadal s otázkou premlčania. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na judikatúru, konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4Cdo 146/2008, je potrebné uviesť, že predmetný rozsudok pojednáva o zmluve o pôžičke, čo je svojim obsahom iným typ nároku, iný právny vzťah, ako je nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní. Aj splatnosť, resp. začiatok plynutia premlčacej lehoty je potom potrebné posudzovať osobitne a nemožno podmienky pre začatie plynutia premlčacej lehoty v prípade zmluvy o pôžičke stotožňovať so začiatkom plynutia premlčacej lehoty v prípade uplatneného nároku na vrátenie provízie, ako je tomu v tomto konaní. Bez ohľadu na uvedené je potrebné uviesť, že žalobcom uvádzaný rozsudok NS SR, č. k. 4Cdo 146/2008 je ojedinelým rozsudkom, ktorý nebol publikovaný v zbierke rozhodnutí NS SR, na rozdiel od rozhodnutia R 28/1984, o ktorý sa opiera rozhodnutie súdu prvého stupňa. Rozdiel medzi rozhodnutiami publikovanými a nepublikovanými v zbierke NS SR nemožno prehliadať, keď publikované rozhodnutia prešli procedúrou schvaľovania a teda názor vyjadrený v publikovanom rozhodnutí je zároveň určitým zovšeobecňujúcim názorom členov kolégia Najvyššieho súdu. Nepublikované rozhodnutie tento charakter nemá. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že „si nemohol nárok uplatniť pred tým, ako dlžníka vyzval na plnenie.“ Zo zmluvy, zo zákona ani z

iného dojednaní zmluvných strán, resp. strán sporu nevyplýva, že by uplatneniu práva na súde musela prechádzať výzva, teda žalovaná sa domnieva, že v prípade podania žaloby žalobcom bezprostredne po zrušení jednotlivých poisťných zmlúv by sa nejednalo o predčasne podanú žalobu a žalovaná by sa nemohla úspešne domáhať zamietnutia žaloby z dôvodu jej predčasnosti. Práve naopak, žalovaná je toho názoru, že žalobcovi nebránila žiadna prekážka, objektívneho ani subjektívneho charakteru, aby si nárok riadne a včas uplatnil. Žalobca sa snažil vystavenými faktúrami „umelo“ predĺžiť premlčaciu lehotu, pričom pokiaľ by prisvedčili takému výkladu práva, bola by žalobcovi priznaná možnosť stanoviť začiatok plynutia premlčacej lehoty na neobmedzenú dobu, čo by bolo zjavne v rozpore s účelom inštitútu premlčania. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti napadnutej odvolaním žalobcu, t.j. v zamietajúcej časti rozsudku potvrdil.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedla, že s predmetným rozsudkom v časti výroku I. a výroku III. nesúhlasí a podáva ho s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d), písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaná v prvom rade namieta, že súd pri rozhodnutí nesprávne právne posúdil vec a vychádzal z tvrdení, ktoré v konaní neboli preukázané. Žalovaná od počiatku namietala, že nároky, ktoré si voči nej uplatňuje žalobca nie sú preukázané, nevedela sa k nim ani vyjadriť, keď žalobca ani len nešpecifikoval, vrátenia ktorých provízií sa domáha a kedy tieto boli žalovanej zaplatené. Žalovanej ako obchodnej zástupkyňi boli vyplácané viaceré druhy provízií a preto bolo nevyhnutné, aby žalobca riadne špecifikoval vrátenia ktorých provízií sa domáha a preukázal, či vôbec vyplatené boli. Napriek tomu súd v bode 8.2 napadnutého rozsudku uvádza, že v konaní nebolo sporné, že žalovanému boli vyplatené provízie za zmluvy, pričom práve túto skutočnosť považovala žalovaná od počiatku za spornú. Žalovaná tiež namietala, že provízny poriadok ani nebol súčasťou zmluvy a nikdy ho nepodpisovala, ku dňu podpisu zmluvy o obchodnom zastúpení ho ani nemala k dispozícii. Žalobca na tieto námietky žalovaného žiadnym spôsobom nereflektoval, napriek tomu súd ustálil záväznosť zmluvy vrátane všetkých jej príloh za nespornú skutočnosť. Rovnako žalovaná v konaní namietala, že žalobca v rozpore s ustanovením § 132 ods. 2 CSP neopísal dostatočne rozhodujúce skutočnosti a tento opis nahrádzal poukazom na prílohy. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a z toho titulu mal súd žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Namieta, že súd pri rozhodnutí vychádzal z dôkazov, ktoré vykonal sám, nad rámec dôkazov navrhnutých stranou sporu a teda nad rámec procesného útoku produkovaného žalobcom. Konkrétne namieta výsluch žalovanej, ktorý nebol navrhnutý ani jednou zo strán, resp. bolo oznámené, že na výsluchu žalovanej ako strany sporu netrváme. Napriek tomu a aj napriek námietkam zo strany právneho zástupcu žalovanej súd vykonal výsluch žalovanej a na podklade vyjadrení žalovanej v konaní rozhodol. Takýto postup je v rozpore s ustanovením § 185 CSP, keď súd môže bez návrhu vykonať len dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov a dôkazy, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva. Súd v danej veci prekročil túto svoju právomoc a svojím postupom čiastočne zhodil pasivitu žalobcu a neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Z bodu 8.6 odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie súdu bolo založené okrem iného aj na dôkaze - výsluchu žalovanej. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že takýmto procesným postupom bola spôsobená iná vada konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď súd prihliadal na dôkazy, ktoré boli produkované v rozpore s CSP. Súd prvého stupňa tiež podľa názoru žalovanej nerešpektoval závery rozsudku súdneho dvora zo dňa 17.05.2017 vo veci C-48/16 a hoci sa s ním zaoberal, v bode 8.7. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že v konaní súd nezistil, že by neplnenie povinností zo strany poistených osôb bolo možné pričítať zastúpenému, t.j. žalobcovi a že neplnenie povinností žalovaný ani netvrdil. Podľa názoru žalovanej súd nesprávne právne posúdil závery vyplývajúce z tohto rozsudku, keď dôkazné bremeno na preukázanie dôvodov ukončenia zmluvného vzťahu a primeranosti provízie, ktorej vrátenie sa požaduje, má znášať žalobca a nie žalovaný. Žalobca však v tomto smere žiadne dôkazy neprodukoval. K tomu je potrebné ešte uviesť, že žalovaný v konaní v rámci svojej procesnej obrany reagoval len na tie skutkové tvrdenia, ktoré riadne prezentoval žalobca, nevyvracal tvrdenia, či právne skutočnosti, ktoré žalobca v konaní ani netvrdil. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností má žalovaná za to, že súd nesprávne právne vyhodnotil vec, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a navyše svojím procesným postupom spôsobil aj inú vadu konania, ktoré skutočnosti majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Zámky 15Cb/100/2017 zo dňa 03.10.2018 vo výroku I. a výroku III. mení tak, že žalobu zamietá a žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom ako aj žalovanou (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že tak, ako odvolanie žalobcu aj odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata 1 847,72 eura s 8,50 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 623,07 eura od 11.06.2013 do 10.02.2017, zo sumy 562,48 eura od 11.02.2017 do zaplata, zo sumy 355,53 eura od 10.07.2013 do zaplata, zo sumy 314,37 eura od 25.07.2013 do zaplata, zo sumy 14,37 eura od 08.08.2013 do zaplata, zo sumy 319,56 eura od 27.09.2013 do zaplata, s 8,25 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 144,67 eura od 27.12.2013 do zaplata, zo sumy 126,73 eura od 28.05.2014 do zaplata a s 8,05 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 10,01 eura od 26.12.2014 do zaplata titulom odňatých provízií vo vzťahu k zaniknutým poisťným zmluvám vyplatených na základe zmluvy o obchodnom zastúpení uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou. Súd prvej inštancie vydal dňa 3.10.2018 rozsudok pod č. k. 15Cb/100/2017-362, ktorým žalobe žalobcu v časti o zaplata sumy 313,28 eura s príslušenstvom vyhovel a v ostatnej časti žalobu zamietol. Žalobca ako aj žalovaná podali v zákonnej lehote proti uvedenému rozsudku odvolanie a vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12. Žalobca v podanom odvolaní poukazuje na skutočnosti, pre ktoré by mal odvolací súd zrušiť predmetný rozsudok a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie, tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu. Žalobca má za to, že jednotlivé nároky predstavujúce odňatú províziu si mohol po prvý raz uplatniť dňom zrušenia tej - ktorej poisťnej zmluvy. Poukazuje na to, že plynutie premlčacej doby nemožno samo o sebe bez ďalšieho odvodzovať od dátumu zrušenia jednotlivých poisťných zmlúv, nakoľko je nutné, aby veriteľ aj využil svoje právo žiadať o zaplata celej pohľadávky, čím sa jeho právo stáva nárokom, t.j. actio nata. K tejto skutočnosti došlo uplynutím splatnosti jednotlivých súm, ktoré fakturoval žalovanému vystavenými faktúrami. Žalovanej v súvislosti s jej činnosťou pre žalobcu vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi odňatú províziu vo vzťahu k zaniknutým poisťným zmluvám, pričom svoje nároky na vrátenie odňatej provízie si uplatnil voči žalovanej na základe vyúčtovaných faktúr uvedených v žalobe. Žalobca by si nemohol svoj nárok uplatniť pred tým, ako dlžníka vyzval na plnenie. Zastáva názor, že premlčacia doba nemohla začať plynúť pred vystavením týchto faktúr, nakoľko žalobcovu právo nebolo „actio nata“ a v prípade podania žaloby na príslušný súd pred doručením faktúr žalovanej s určením lehoty splatnosti jednotlivých súm, resp. bezprostredne po zrušení jednotlivých poisťných zmlúv by bola žaloba zamietnutá ako predčasne podaná.

13. Pod premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, nakoľko premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Premlčanie práva je spojené s premlčacou dobou. Premlčacia doba (lehota) je časový úsek, v rámci ktorého je potrebné vykonať subjektívne právo o premlčanie ktorého ide. Začiatok plynutia premlčacej doby môže byť daný: 1/ objektívnou právnou skutočnosťou (napr. časový moment, keď sa mal záväzok splniť (§ 101 OZ, § 392 ods. 1 ObZ), moment splatnosti splátok dlhu (§ 103 OZ), moment právoplatnosti rozhodnutia súdu (§ 105 OZ, 110 ods. 1 OZ)), 2/ subjektívnou právnou skutočnosťou (napr. moment, keď sa obdarovaný dopustil skutku uvedeného v § 630 OZ, keď mohol byť urobený právny úkon, ktorého sa premlčanie týka (§ 391 ods. 2 ObZ), keď došlo k odstúpeniu od zmluvy (§ 394 ods. 1 ObZ), keď bola porušená povinnosť, ktorej sa premlčanie týka (§ 393 ObZ), keď bola uzavretá

dohoda o uznaní dlhu (§ 110 ods. 1 OZ a § 391 ods. 1 ObZ), keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode (§ 398 ObZ), keď oprávnený prestal vykonávať právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 109 OZ)), 3/ kombinovanou právnou skutočnosťou (začiatok plynutia premlčacej doby v prípade zodpovednosti za škodu a za bezdôvodné obohatenie podľa § 106 a § 107 OZ). Dôkazné bremeno o tom, že nastala právna skutočnosť rozhodujúca pre začiatok plynutia premlčacej doby stíha tú stranu sporu (ak právny predpis nestanoví inak), ktorej je existencia skutočnosti, o ktorej tvrdí, že nastala, na prospech. V prípade námietky premlčania znáša takýto účastník konania dôkazné bremeno o skutočnostiach, s ktorými zákon spája počiatok a plynutie premlčacej doby. Premlčacia doba pri právach vymáhateľných na súde plynie odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Už v judikáte R 28/1984 bol prijatý záver, podľa ktorého „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu“. Na tomto závere sa ustálila aj neskoršia súdna prax (napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 25/2003, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 91/2004) zotrvávajúca na tom, že ak doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiada o plnenie § 340 ods. 2 ObZ). Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadaný o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol. Uvedený právny názor bol zastávaný už v staršej právnej teórii v ktorej sa uvádza, že plynutie času pri premlčaní začína v prípade relatívnych právnych nárokov, t.j. aj práva obligačného vtedy, ak sa stali splniteľnými, t.j. actio nata; „ak ale splatnosť závisí od vypovedania pohľadávky veriteľom, potom začne premlčanie od okamžiku vzniku pohľadávky“ (publikácia Štefan Luby: Slovenské všeobecné súkromné právo. 1 zväzok, Bratislava: Knihnica Právnickej jednoty 1941, str. 386). Opačný názor na posudzovanú otázku plynutia premlčacej doby pri neexistencii dohody o splatnosti dlhu zaujal Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 146/2008, na ktorý poukazuje žalobca v podanom odvolaní. S uvedeným názorom vyjadreným v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2008 sa nemožno stotožňovať. V zmysle § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka je veriteľ už od vzniku dlhu oprávnený vyzvať dlžníka na plnenie a stanoviť splatnosť dlhu. Opozitný právny názor vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 146/2008 podmieňuje objektívny charakter začiatku plynutia premlčacej doby, ktorý vyplýva z § 391 ObZ, tým, že ho robí závislým na subjektívnom prvku - rozhodnutí veriteľa, či výzvou na zaplatenie (§ 340 ObZ) vyvolá alebo nevyvolá splatnosť dlhu. Akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa.

14. Žalovaná v podanom odvolaní poukazuje na skutočnosti, pre ktoré by mal odvolací súd zmeniť predmetný rozsudok, a to tak, že žalobu zamietne v I. a III. výroku. Žalovaná má za to, že od počiatku namietala, že nároky, ktoré si voči nej uplatňuje žalobca nie sú preukázané, nevie sa k nim ani vyjadriť, keď žalobca ani len nešpecifikoval, vrátenia ktorých provízií sa domáha a kedy tieto boli žalovanej zaplatené. Žalovanej ako obchodnej zástupkyňi boli vyplácané viaceré druhy provízií, a preto bolo nevyhnutné, aby žalobca riadne špecifikoval vrátenia ktorých provízií sa domáha a preukázal, či vôbec vyplatené boli. Napriek tomu súd v rozsudku uvádza, že v konaní nebolo sporné, že žalovanému boli vyplatené provízie za zmluvy, pričom práve túto skutočnosť považovala žalovaná od počiatku za spornú. Žalovaná tiež namietala, že provízny poriadok ani nebol súčasťou zmluvy a nikdy ho nepodpisovala, ku dňu podpisu zmluvy o obchodnom zastúpení ho ani nemala k dispozícii. Odvolací súd sa dôvodmi podaného odvolania zo strany žalovanej nestotožňuje, keď súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav, keď mal za preukázané, že došlo k uzatvoreniu Zmluvy o obchodnom zastúpení, na základe ktorej žalovaná vykonávala pre žalobcu činnosť finančného agenta. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy bol kódex obchodnej služby, ktorého súčasťou bol provízny poriadok, pričom samotná žalovaná na pojednávaní uviedla, že povinnosti, ktoré jej vyplývali z kódexu si pozrela, čiže mala vedomosť o skutočnostiach pre ktoré jej mohla byť odňatá provízia. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s tým, že ak žalovaná nemala záujem o naštudovanie si predmetnej dokumentácie, uvedené nemôže byť na ťarchu žalobcu. Žalobca z predložených príloh preukázal dostatočným spôsobom, že žalovanej provízie za výkon činnosti finančného agenta boli vyplatené, rovnako bolo jasným spôsobom preukázané, za aké

poistné zmluvy jej boli odňaté provízie ako aj spôsob výpočtu poníženia jej províznej odmeny. V tomto odvolací súd poukazuje na bod 6.10, 6.11 a 6.15 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu ako aj žalovanej a ich odvolacie dôvody uvedené v odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu a žalovanej nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; pokiaľ sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil, vrátane závislého výroku o trovách konania. Odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie týkajúceho sa trov konania, súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Odvolací súd na záver poukazuje na to, že preskúmaním veci nezistil, že konanie má inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) alebo že by rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), teda v súdnej veci nie sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. d,) f) a h) CSP, ako to v odvolaní uvádzal žalobca a žalovaná. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené, a ktoré v súlade s procesnými zásadami formulovanými v Civilnom sporovom poriadku aj boli aplikované.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnejšej (resp. menej neúspešnej) žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 66 %, keď predmetom odvolania žalobcu bol výrok, ktorým súd zamietol časť žaloby, t.j. vo výške 1 533,94 eura a predmetom odvolania žalovanej bol vyhovujúci výrok, t.j. zaplatenie sumy 313,28 eura. Miera úspechu žalovanej tak predstavuje 66 % (83 % - 17 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP)

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom